

Утрачені останні сподівання.

Нарешті — вільний, вільний, вільний ти.

Тож прискіпшися, йдучи в самовигнання:

безжально спалюй дорогі листи,

і вірші спалюй, душу спалюй, спалюй

свій найчистіший, горній біль — пали.

Тепер, упертий, безвісти одчалою,

бездомного озувши постолои.

Що буде завтра? Дасть Біг день і хліба.

А що, коли не буде того дня?

Тоді вже гибій. Отоді вже — гибій,

простуючи до смерти навмання.